

— Мам? — Стаська відсунула розгорнуту книжку, повернулася на бік, обхопила маму за шию, пововтузилася, щоб зручніше вмотитися. — А чого прабабуся не спить ночами? Ма-а-ам?

Книжка ковзнула ковдрою і впала на підлогу. Гуп!

Мама ледь розплющила очі, погладила доню по голівці.

— Не знаю, Стасько. Із чого ти взяла? — прокидатися для розмови їй явно не хотілося.

— Не взяла, а побачила-а-а-а... — позіхнула дівчинка. — Вчора. І позавчора. Тоді ще небо було синьо-рожеве. Таке, як ти кажеш, що воно на вітер. І прабабуся на його тлі. А-а-а-а!

Знову позіхнула. Надто вже солодко мама чухала її за вушком.

— То, може, вона згадала про свої відьомські штучки й зібралася кудись летіти? — спробувала віджартуватися мама.

— Га?! — Стаська аж голову підвела з несподіванки. — Як то, відьомські? У прабабусі?!

— Ну, так. Вона ж у нас родом із Полісся, де у лісах здавна не лише вовки та сови, а й водяники, русалки і всілякі духи водилися, у-у-у-у, — мама легенько штурхнула доньку під ребра. — І взагалі, ти її варення куштувала? А борщ? Думаєш, ти просто так його за обидві щоки наминаєш, а мій хіба ложкою квацяєш? — мама закопилила нижню губу, вдаючи ображену. Стаська кумедно форкнула. — На Поліссі літні люди навіть говорять по-своєму, не завжди й зрозумієш. Але прабабуся вже стільки

років прожила з нами, що й мова її стала майже звичайною. Гаразд. Спи, пташатко, до школи ж завтра.

— На-а-а-а-ащо було нагадувати, — дівчинка зарилася під подушку, ще й ковдру згори насунула.

Мама вислизнула з ліжка, поплескала пагорб під ковдрою, який мав би бути Стасьчиною головою.

— Добраніч, доню! А на прабабусю ми потім разом початуємо, як захочеш.

— Хай тобі присняться голі поросятка! — з-під подушки висунулася рука і ліниво помахала пальчиками на добраніч.

— Ба-а-а! Я вдома! Мене тьотя Марина підвезла, мама в курсі, не хвилюйся!

Ляснули вхідні двері. Стаська, розв'язуючи шнурівки на правому кеді, пострибала на лівій нозі до кухні.

— Ба-а?!

Сухенька бабуся у вицвілій хустці з великими квітами завмерла коло столу. У неї в руках були пучки якогось зілля. На столі — її «платочок», квадратний клаптик білого полотна. Ну, майже білого. На ньому теж якісь зілинки-гілочки акуратно поскладані. У тарілці поруч — травинки, пелюстки, листочки натрушені, як нібито-салат, котрим малявки бавляться.

— Ба-а-а? Ти що, справді відьма? — хихотнула Стаська. Дострибала до прабабусі, цьомнула її в щоку, гупнулася на табуретку і потяглася до гілочок на столі.

— Не чебай! — з прабабусиною голосу аж іскри посипалися, такий він був суворий. — То моє!

У Стаськи брови полізли на лоба: таке взагалі можливо? Лагідна, мовчазна прабабуся щойно на неї крикнула?! Дівчинка випросталася. Старенька загорнула все своє зілля в хустинку, поклала на тарілку із «салатом» і почовгала в коридор. Уже з порога промовила:

— А ведьму я знала колись. Родиму. Вчила вона нас, малих, зілле помічне збирати. І знаєш, що говорила, онученько: «Як чуже будеш брать, то ручечки відсохнуть!»

